

Quan el teatre no vol ser teatre

Una mirada a dues obres del cicle Katharsis del Teatre Lliure

🕒 2 min. BARCELONA 26/01/2020 13:07

SANTI FONDEVILA

1

'Oblivion', de Sarah Vanhee / Phile Deprez / Teatre Lliure

Katharsis

Teatre Lliure. 23 i 24 de gener

Després d'enderrocar l' *ancien régime*, el Teatre Lliure ha volgut recuperar el que en el seu moment va suposar el cicle Radical del director. I tan cert és que sota l'epígraf Katharsis han agrupat propostes escèniques que se situen al marge de qualsevol convenció que en el seu conjunt demostrin seguir els camins que les arts plàstiques i la música ja han recorregut. És un teatre postdramàtic encunyat per l'alemany Hans-Thies Lehmann, que se situa actualment en el camp de l'absoluta hibridació performativa. Un teatre que prescindeix tant del que significa la representació com de l'interpret i de la narració en accions ermes d'emoció per ser mirades directament l'espectador com a actor. És el cas d' *Oblivion*, de la belga Sarah Vanhee, d'un fort compromís sociopolític sobre qualsevol persona del món occidental. Vanhee va guardar, ens diuen, tots aquells residus (no orgànics) que ella mateixa genera i la seva acció consisteix en anar-los disposant sobre l'escenari (ben liofilitzats), tot creant un gran *patchwork* multicolor mentre recita textos que van des de la irònica distopia d'un ajuntament que distribueix brossa perquè tothom en tingui, passant per unes reflexions escatològiques i fins un gruix autoreferencial de l'autora. Un text d'amable lectura, però que no altera per a res la repetitiva i s'esgota progressivament al llarg de dues hores i mitja. Un gest artístic, compromès i amb una imatge final ben segur que m'ha agradat. Òbviament li venia gran la sala Fabià Puigserver, que acollia no gaire més d'una setantena d'espectadors.

orna a ser la casa del teatre europeu més radical

(https://www.ara.cat/cultura/teatre-lliure-radical-katharsis-europa_0_2382361907.html)

Si un dels objectius de les arts escèniques és entretenir, *El candidato*, també inclòs al cicle Katharsis, ho aconsegueix implicant un joc parapolític, basat en un joc de taula preexistent en què els jugadors convertits en representants de partits polítics han de ser candidats al bell mig del quadrat tot seguint unes regles descaradament criminals. L'aprenentatge de les normes bloqueja les accions polítiques per derrotar l'adversari que estarien al rovell de l'ou de la proposta. En continuarem parlant.

Comparteix a facebook (https://www.facebook.com/sharer/sharer.php?u=http://ara.cat/_8e5258a8?s=f)

Comparteix a twitter (http://twitter.com/ara.cat?url=http%3A%2F%2Fara.cat%2F_8e5258a8%3F)